

загълъкватъ последнитѣ стъпки на двора
въ душата ми скржбъ и тжга и умора
вали непрестанно вънъ първия снъгъ.

(4—5 кн.)

Участието на мнозина е повече отъ задоволително, защото тъхните рожби не сѫ лишени отъ художество и начинъ на постижение и не са рожби на чуждо вдъхновение и умъ. (Петър Спасовъ, Горанъ Павловъ, Владимиръ Радевъ) Това сѫ млади поети съ единъ, водящъ ги къмъ погибелъ и прекътадия путь. Въ всъко тъхно нѣщо се чувства страното възпитание на чуждите и ненуждни — безмисленни школи. Тъможе би не са лишени отъ тоя даръ да пишатъ, но работитѣ имъ сѫ крайно отвлечени и смѣшни — не че сѫвсъмъ сѫ изгубени, но тоя путь, подхванатъ отъ тъхъ въ мжглата на новите планети, отъ кждето пристигна Гео Милевъ, не ще ги изведе на добъръ край. Вървамъ, че и тѣ отъ сега още сѫ смутени и сѫ на кръстопуть. Но нека Гео имъ служи за примѣръ въ поезията. Впрочемъ Петър Спасовъ и Вл. Радевъ понякога сѫ на правъ путь и това дава надежда.

А Павелъ Спасовъ е пеленакъ още, за да може да достигне своите другари.

Поемите на Страшимиръ Авеловъ сѫ нежни. Въ тъхъ проличава единъ широкъ замахъ и една непосредна искреностъ. Тѣ сѫ рожби на топло вдъхновение.

Колко много е дадено напримѣръ въ тия стихове, пълни съ поезия.

Дали че днесъ студения потокъ
на улицата каменна шумяща
опи съ печаль душата ми горяща
на улицата страшния потокъ?

Или за туй, че рамката въвъ крѣпъ
и образитѣ твоятѣ и на мама
напомнятъ ми че нея вечъ я нѣма
за да запита съ горестъ мене и тебъ:

Зашо тежи тази нощь отвѣнъ
и тукъ въвъ бедната ми стая —
немога самъ да се позная
три нощи — цели три — сестри безъ сънъ.

(„Писмо“ кн. 10)

Йорданъ Стубелъ, Трифонъ Хубевъ и Ив. Мирчевъ правятъ честъ на редакцията съ участието си. А особено участието на Андрей Кочевъ и П. Драгоевъ и Ванюша Велевъ съ своятѣ критични бележки и рецензии. Разказитѣ на Три-